

Buitenpost

Tijdschrift van Volkstuindersvereniging Kweeklust

Nummer 6

Winter 2018-19

Inhoudsopgave

Redactioneel		1
Redactie	Rein Voorneveld	2
Redactie	Ingeborg Pouwels	3
Lustrumcie	Feestprogramma	4
Cie Algemeen Werk	Samen tuinieren	5
Gijs van Dalfsen	Zomer 2018	7
Loes Geraedts	Mijn ode aan vlas	8
Hans Krabbe	Vlas	9
Wine, Silke & Koos Borsje	Ontmoeting op het voetpad	10
Redactie Binnentuin	Tachtigers in het Praathuis	11
Redactie Cryptisch	Cryptogram	18
Ineke van de Pol	Een muisje met een staartje	20
Redactie	Met elkaar in gesprek blijven	21
Loes Geraedts	Het verhaal van de vier bomen	22
Prior de Gooijer	Uitzicht!	23
Else de Haan	Hop	23
Gijs van Dalfsen	Biet	25
Tineke van Bottenburg	Vergieten	26
Ben & Marianna Tames	Het gras van de burens	28
Maarten 't Hart	Haagwinde	29
Tineke van Bottenburg	Spoortuintje	30
Else de Haan	Het geheim van Piet	32
Anna van Haaff	Schommel op de tuintjes	33
Gijs van Dalfsen	Dierspotters	34
Gijs van Dalfsen	Nieuwkomers	36
Hans Krabbe	Gedicht	37

Redactioneel

Waardoor laten deze tijden zich kennen? En dan wat betreft Kweeklust natuurlijk...

Het overlijden van Rein Voorneveld, dat is toch wel het eerste wat me te binnen schiet... Een vertrouwde verschijning op het complex, ik vind het moeilijk te geloven dat hij niet plotseling vanachter een heg nog weer eens met z'n grijns zal opduiken. Spijtig.

Net voor het sluiten van dit nummer bereikt ons het bericht dat onverwacht is overleden: Ingeborg Pouwels, van tuin 100. Verbijsterend. Elders in dit blad vindt u een memoriam voor beiden.

Dan is er de winter natuurlijk. Bij het verschijnen van deze Buitenpost ligt alles er bruin bij, wachtend, in zichzelf gekeerd. Maar hoewel je het in dit jaargetijde niet meteen ziet, de vereniging is in goede doen. De leden zijn in winterslaap, en komen alleen voor de nieuwjaarsreceptie uit hun holletjes gekropen. De bestellingen van zaaigoed zijn al op de bus gedaan. De ALV van 2018 was drukbezocht. Je moest moeite doen voor een stoel. En bij het algemeen werk lijkt het wel steeds gezelliger te worden. Hoe zit dat, ben ik het zelf soms die gezelliger is geworden? Nee, dat zal het wel niet zijn...

De vier bomen bij de ingang van het complex (ceders, denk ik) hebben plaats gemaakt, ja waarvoor? Voor nieuwe tijden, voor een verbouwing van de tuinwinkel. Voor meer zonlicht wellicht, en voor een 80-jarig jubileum.

Voorlopig blijft het nog even koud, de redactie wenst u een vruchtbaar 2019, en ik gooi zelf nog even gauw een extra blok cederhout in de potkachel.

De redactie, Tineke van Bottenburg, Gijs van Daltsen, Loes Geraedts, Else de Haan. Illustraties en cover: Gijs van Daltsen

De Burgemeester en wethouders, wensen

alle tuinlieden een

gelukkig nieuwjaar!

Rein Voorneveld 1939- 2018

Deze zomer op 2 augustus overleed Rein. Onze grote, sterke, altijd actieve Rein is er niet meer. Rein hoorde bij Kweeklust. Jarenlang zat hij in allerlei commissies. Hij was secretaris van het bestuur, hij deed de waterleiding en later ook de electra. Beide moesten toen nog aangelegd worden. Dat betekende sleuven graven met veel mensen, wat Rein voortvarend organiseerde.

Ook toen hij geen officiële functie meer had, was hij zeer aanwezig op de tuin. Wie heeft hij niet geholpen met handige adviezen en timmerwerk, om maar iets te noemen. En met wie maakte hij niet even een praatje over de heg, of aan de koffie of borrel?

Zijn overlijden kwam niet onverwacht. We zagen hoe hij zwakker en kwetsbaarder werd. Gelukkig heeft hij tot vrijwel het laatst genoten van zijn tuin en van het mooie uitzicht over de weilanden.

Jeanette blijft op het Rein Voorneveld Hofje. Daar zijn we blij om.

Ingeborg Pouwels, 1950- 2018

In BuitenPost 2, het winternummer 2016/2017 staat een mooi stuk van twee nieuwkomers op de tuin, Ingeborg Pouwels & Wouter Pfeiffer, "Even naar nummer 100". Het enthousiasme spat er van af, enthousiasme voor de tuin, voor de mensen, voor 'er wat van maken'.

En nu is Ingeborg er niet meer, op 24 december j.l. is zij plotseling overleden. Het is nog niet te bevatten. Niet meer even zwaaien, geen praatje meer over de heg.

De tuin was een plek waar Ingeborg graag kwam. Wouter en Ingeborg hebben van de tuin weer een prachtige moestuin gemaakt, inclusief een lekker grasveldje aan het weiland, voor de luie stoel van Ingeborg. Daar las zij graag haar krantje of keek gewoon toe hoe alles groeide en bloeide, zeker afgelopen zomer toen ze revalideerde voor haar nieuwe knie. Maar je kon Ingeborg zeker ook aantreffen op haar knieën tussen de bedden, onkruid wiedend. Ze gingen met hun tuin het derde seizoen in, er waren alweer plannen gemaakt voor de indeling van de tuin (wisselteelt), de zaadjes waren al weer besteld. Ook dochter Saskia en de kleinkinderen kwamen graag naar de tuin.

Dat Wouter de molenaar van Weesp is weten de meeste tuinders wel, maar dat Ingeborg de creatieve duizendpoot was van De Hollandsche Molen is minder bekend. Zij heeft bijna 18 jaar voor de vereniging gewerkt. In die tijd heeft ze bijgedragen aan veel vernieuwing binnen de vereniging, waardoor de molens van Nederland beter 'op de kaart' gekomen zijn. Ze stond volop in het leven. Na haar overlijden hebben veel molenaars in Nederland en daar buiten hun molen in de 'rouwstand' gezet. De rouwstand van de molen, alsof die ook van slag is.

80 jarig jubileum van Kweeklust Feestprogramma

- 13 januari Winterborrel + presentatie van de Buitenpost.
- 11 mei Gluren bij de burens* + de plantjesmarkt.
- 13 juli Zomer BBQ + cadeautje voor de leden.
(Bij slecht weer een week later.)
- 14 september Oogstfeest + aanplanten verenigingsboom. (Idem)

*Gluren bij de burens: Elke tuinder mag zich opgeven om andere tuinleden te ontvangen op zijn tuin. Als ontvangende tuinder krijg je een bordje zodat duidelijk is dat jouw tuin open is. Het is natuurlijk helemaal super als je die dag iets bijzonders doet op je tuin. Suggesties? Pannenkoeken bakken, een lezing houden over iets waar jij veel van weet, workshop keramiek of glas of wat je maar bedenken kan. Als bezoekende tuinder krijg je van ons een lijst met tuinen die open zijn en de activiteiten die daar plaats vinden.

Samen tuinieren, wie doet er mee?

Commissie algemeen werk

Op onze eigen tuin kunnen heerlijk zelf, ieder op onze eigen manier, tuinieren. Omdat we een vereniging zijn is er daarnaast ook een klus die we samen te doen hebben, nl. het onderhoud van het groen op ons park. De een vindt dat een jaarlijks terugkerend corvee, voor de ander is het de gelegenheid om andere tuinders te ontmoeten, iets te leren van elkaar, zich nuttig te maken.

We hebben het afgelopen seizoen samen weer veel werk verzet. Naast de terugkerende klussen van onkruid wieden, gras maaien en heggen knippen zijn er extra klussen gedaan. Hier en daar zijn stukjes pad opnieuw bestraat, er is flink gegraven voor een stuk nieuwe waterleiding achter op het terrein, achter de winkel is veel materiaal afgegraven en afgevoerd om de uitbreiding van de winkel mogelijk te maken. Verder heeft iedereen vast gezien dat er langs het hoofdpad goed gesnoeid is. Door dit snoeiwerk blijven de struiken gezond en kunnen ze de komende jaren weer mooi uitgroeien en bloeien. Ondanks al het werk dat we samen verzetten blijven al altijd wensen om dingen te verbeteren, klussen waar we niet echt aan toekomen binnen de werkdagen op zaterdag en woensdag. Tijdens die dagen horen we dat er mensen zijn die best af en toe samen zo'n extra klus willen doen.

Zo willen we graag de tuin vóór de winkel graag eens goed aanpakken. Met wat snoeiwerk en nieuwe aanplant kunnen we die veel aantrekkelijker maken. Nu de twee grote coniferen naast de winkel geveld zijn is er ook meer licht, dat biedt mogelijkheden. Ook de grote borders langs de spoorloot kunnen na het snoeiwerk nog wel wat extra aanplant gebruiken. Daarnaast zijn er her en der op het park paadjes die opgeknapt mogen worden.

Hierbij daarom een driedelige oproep aan alle Kweeklust tuinders.

1. Wie vindt het leuk om af en toe met een ploegje een klus op zich te nemen? Daarbij gaat het zowel om de uitvoering als organisatie/coördinatie. Verder: mocht je handig (of geschoold) zijn in bepaalde klussen en daarmee aan de slag willen, laat het ons weten.
2. Ideeën voor klussen zijn ook natuurlijk ook welkom. Heb je suggesties voor verbeteringen, vindt je dat dat éne plekje nou eens aangepakt moet worden, laat het ons weten.

3. Wie heeft er planten of struiken over die we in de nieuwe aanplant kunnen gebruiken? Heb je vaste planten over, of wil je een struik uit je tuin uitgraven die ergens anders nog een plek kan krijgen, laat het ons even weten.

Als laatste dank aan iedereen die het afgelopen seizoen een bijdrage heeft geleverd aan het onderhoud van Kweeklust.

De Commissie Algemeen Werk: Martin Koops, Marieke Da Costa, Ben Tames, Kristien van Lunen

Voor contact: kristien.van.lunen@xs4all.nl, 06 27 59 71 60

Kom ook naar De Tuinwinkel
Gratis koffie!

Korting!

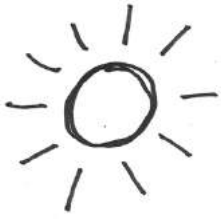
Kopen
In de tuinwinkel kun je alles kopen wat voor de tuin nodig is.
Bestellen via de Garant zaadlijst is ook nog eens 15% korting!

Voorraad
Altijd in voorraad: Potgrond, tuinaarde, turfmolm, zand, compost, Tonkinstokken, meststoffen, bestrijdingsmiddelen enz.

Huren
U kunt ook in de winkel terecht voor het huren van de tuintrekker en het trilapparaat.

Openingstijden
Zomermaanden (mrt t/m nov): u bent iedere zaterdagmorgen 11-12 uur van harte welkom.

Wij hopen u vaak te zien in de winkel, wij wensen u een goed, gezond en fijn tuinjaar.
Agnes, Wil, Marianna, Edo en Wim

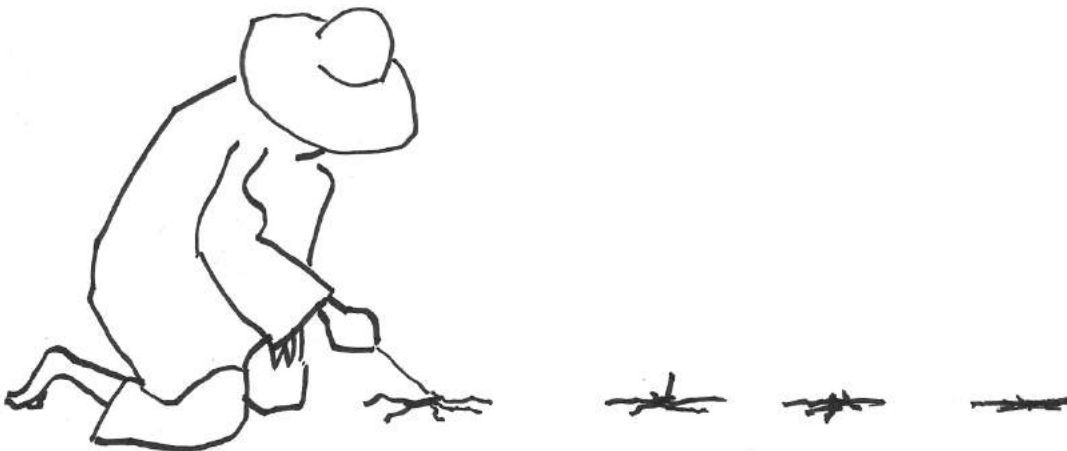

Ter gelegenheid van de zomer van 2018 In Chinese stijl

De hitte heeft de droge grond gebarsten
De stekjes in de moestuin zijn verdroogd
Het boerenleven gaat niet over rozen
De pispotjes staan fierder nog dan eerst

Ooit stadsmens op de bodem van een straat
kijk ik nu naar de lucht, zou er nog regen komen?
Er is een wolk verschenen in het westen
De bui valt niet? Nog even naar de tuin dan

Het laatste stekje heeft het opgegeven
Het zevenblad alleen is nog steeds groen
Na harde arbeid op het land eet ik
de weekaanbieding van de Albert Heijn

Gijs van Dalfsen, tuin 20

Mijn ode aan Vlas

Loes Geraedts, tuin 125

Ik heb op mijn tuin altijd een landje waar Vlas op staat, omdat ik het zo'n mooi gewas vind. En als het bloeit, ik me een beetje in de "hemel" waan. Omdat de bloemen hemelsblauw zijn. Maar als je niet weet dat het tussen ongeveer 10uur s'morgens en omstreeks 2uur s'middags bloeit, dan weet je helemaal niet DAT het bloeit. Uit ieder zaadje komt een lange dunne stengel van ongeveer 1meter hoog. Er zitten heel veel bloemknopjes op zo'n stengel. En iedere dag gaat er een knopje open. En daar is een prachtig hemelsblauw bloempje tevoorschijn gekomen, waarna het zijn blaadjes een paar uur later weer sluit. De volgende dag, een nieuw bloempje. En zo gaat dat een aantal weken door. Omdat er heel veel stengels staan, met ieder zo'n blauw bloempje is het een soort zee van blauw. Vooral als er hele velden van staan in b.v. Noord Frankrijk en Zeeuws Vlaanderen in de maand juni. En als het dan ook nog een beetje waait, golven die blauwe bloempjes heen en weer op die lange stengels. Na een poos als alle bloempjes zijn uitgebloeid, komen de glanzende bolletjes, waar de zaadjes inzitten. De zaadjes "Lijnzaad" kun je eten, maar er wordt ook Lijnolie van gemaakt, die kunstschilders gebruiken om hun verf mee te mengen.

De lange dunne stengels van de plant zijn van binnen heel vezelig. Daar wordt Linnen van geweven. Een gewas met vele mogelijkheden!

Vlas

Licht violetblauwe vlaszee
licht lilablauwe bloemenvlakte
teder voor één lichte dag
eronder legert licht geelgroen
de vezelmat in het veld.

Hoogzomer vakantiewerk op het land
zicht over de bloemen op haar boerderij
schaften voor krachten aan de kopakker
een laatste keer over het land voor haar hand.

Op een lichte dag getrokken
onder azuurblauwe lucht
met wortel en tak lichtjes
hun borstelige koppen vals hard
tegen elkaar geschoven
in vergadering op hun worteltenen
gevieren twee aan twee bosjes
zakken licht door hun vezelpoten.

Pionnen in rijen op het bordveld knielen als in kappelletjes
lichtjes en vouwen van de kelken de vijf bladeren
tegen dauwrot, de vlaskoorts en de boterzuurbacterie prevelen
voor ontbasting in de dode rivierarm van gouden Waaltje.

Vlassen op bestemming bankpapier, crème,
hybride carbonfiets, meubelplaat, brandslangen,
glasvezel, verf, fietspaddenstoelen,
glaswol, olie, plasticversterker.

Voor het slapen spoken de kappelletjes voor ogen
handen vouwen voor dromen over zacht blond haar.

Zwinkelen hekelen karen
op natspin slaan met
de lont in warm water
kammen spinnen twijnen.

Het ideale kettinggaren.

Hans Krabbe, tuin 4c

Ontmoeting op het voetpad

Wine, Silke en Koos Borsje, tuin 104

Bruine flits over het pad, klein, snel. Een bruin dier met iets in z'n bek. Kijk hier ligt wat tussen de maagdenpalmplantjes: een 10 cm bruin beestje. O, wat lief; wat is dat?

Géén muis- te klein-. Géén rat-ander kopje- en een heel korte behaarde staart. Waarom zit ie zo stil? Misschien gaat ie wel dóóóód! Niet aankomen. Foto. Dan daagt het. We zien een jong wezeltje, compleet met mooie ronde oortjes, bruine oogjes, een prachtig bruin pelsje en doodstil afwachting. Z'n moeder is met hem (kan ook haar zijn) in haar bek aan het verhuizen.

Dat gebeurt als het hol te klein wordt voor de groeiende jonkies, of de omgeving te luidruchtig. Komen wij er net aan. Ze moet het jong laten vallen om zelf snel genoeg weg te kunnen komen. Het jong kan waarschijnlijk nog niet goed lopen, maar dat wachten we niet af. We laten het beestje met rust. Na een half uur spanning, weer kijken.

Beestje wèg. Happy end. En wij: een foto en voor altijd een beeld in onze herinnering.

Zo'n wezel is best bijzonder - we zien hem niet vaak meer op het tuincomplex. Vorig jaar was er een dood exemplaar op de tuin. De verwondingen deden vermoeden dat het dier in een mollenklem terecht gekomen was en daarna achteloos weggesmeten. Het is het kleinste roofdiertje in Europa zo groot als een rat maar veel tengerder en heel veel vlugger. Hij voedt zich voornamelijk met muizen en is dus heel nuttig. Alsjeblieft dus géén muizengif strooien! En leg de tuincommissie maar uit, dat je rommelhoekjes nodig hebt op de tuin om wezels te huisvesten.

Met de Tachtigers in het Praathuis

een rondetafelgesprek over vroeger en nu

De kachel snort in het mooie huisje van Wil Blüm, het Praathuis, waar in de afgelopen jaren al menig kopje koffie en menig borreltje is gedronken. De stoelen staan in een vrolijk rondje opgesteld. We verwachten de 'Tachtigers'. De mensen die in of voor de jaren tachtig een tuin op Kweeklust kregen.

Kweeklust viert komend jaar haar tachtigste verjaardag, een respectabele leeftijd. Niemand beter dan deze Tachtigers kan vertellen over het toen en nu van onze vereniging. De redactie van BuitenPost, Loes, Tineke en Else tekende hun verhalen op.

Rond de tafel zitten Wil Blüm (tuin 9b), Harry van Noort (tuin 8), Jan en Elly D'Hous (tuin 122), Martin Raaymakers (tuin 119), Dini en Ton Aapol (was tuin 117) en Koosje Berkel-Borsje (tuin 104). Een diverse groep, alleen al vanwege de lengte van hun lidmaatschap, Dini en Ton vanaf '63, Wil vanaf '63, Harry vanaf '77, Jan en Elly vanaf '83, Martin vanaf '72 en Koosje (en Wim) vanaf '88.

Met kopjes thee en zelfgebakken mispeltaart kan het praatfeest beginnen.

Het begin

Wil kwam als klein meisje vaak bij haar ome Henk logeren, die een tuin had aan het begin van Kweeklust. Toen ze trouwde en op een flat ging wonen verlangde ze naar groen.

Harry was een oorlogskind, in Amsterdam geboren. Zijn vader had achter het laboratorium, waar hij werkte, een klein moestuintje gemaakt waardoor hij zijn gezin verse groente kon geven. Zo kwamen ze de winter door. Hij heeft zijn tuin mede voor zijn vader genomen, die in de beginjaren heerlijk in de moestuin heeft kunnen werken.

Ton en Dini hadden vroeger thuis ook een moestuin. Dini was altijd bezig

op de tuin van haar vader, daarom wilden ze zelf ook een tuin. Bovendien, alle burens op de dijk (Lange Muiderweg) hadden een tuin op Kweeklust. Zij hebben zelf

Vlnr: Elly, Jan, Harry, Wil

hun huisje gebouwd. Ervoor stond een grote appelboom en op het paadje naar het huisje altijd bloemen. Het was zo fotogeniek dat het huisje (met bewoners) twee keer op de TV geweest is.

Koosje kent het tuinieren ook van huis uit. Haar grootvader had een moestuin en was door zijn baan in het onderwijs ook actief met schooltuintjes. Van hem leerde ze de Latijnse namen van verschillende planten. Ze weet ze nog!

Kinderen

Een plek voor de kinderen was ook een belangrijk argument om een tuin te nemen, hoewel niet alle kinderen het hier mee eens waren. Martin nam een tuin ook voor zijn zontje van drie, maar die zei – hij kon al vroeg heel goed praten- na een paar keer `zoek het uit met je rottuin`. Hij is vrijwel nooit meer geweest. Ook de kinderen van Harry -ze waren nog klein toen hij in '67 op de tuin kwam - hadden niet veel belangstelling voor de tuin.

Voor andere kinderen was de tuin een feest. Eind jaren '60 waren er flink wat kinderen (van de families Heideman, van Gent, Hamel, Terlier), die met elkaar speelden en met Jan Hamer de weilanden in

gingen om slootje te springen. Wils kinderen vonden het heerlijk op de tuin, toen ze groter werden, waren ze hele dagen op pad met andere

kinderen van de tuin. s'avonds kwamen ze nog wel even langs om te eten. Dan zette Wil het eten op het pad, want ze hadden echt geen tijd om binnen te komen. Vaak werd er

vlnr: Koosje, Ton, Loes, Dini

s 'avonds kampvuur gemaakt en was er warme chocola.

Jan en Elly woonden ook op een flat en wilden voor zoon Sander meer groen. Sander had een eigen tuintje en vermaakte zich prima met een bootje door de sloten. Zo ging hij met zijn bootje naar tante Janny (vd Bosch), waar hij een snoepje kreeg als ze niet toevallig een uiltje knapte.

Toen Koosje met de tuin begon ('88) waren haar kinderen al wat groter en hadden niet echt belangstelling. Wel hielpen zo nu en dan bij de grotere klussen. De kleinkinderen van Koos komen graag op de tuin, vooral er slapen is een feest. Ook hebben ze soms hun eigen zaaigoed.

Verse groenten

In het begin was Kweeklust een moestuinencomplex, iedereen verbouwde groenten. Het was ook nog niet de tijd van overvloed, de meeste tuinders vonden het heel prettig dat je de hele zomer en een deel van de winter van de tuin kon eten. Wil ging vaak beladen met groente en kinderen weer huiswaarts. Ze kwam een keer klem te zitten

met fiets, kinderen (een voor, een achter en een in de buik) en volle fietstassen aan het stuur in de Pieter Jacobstraat, maar werd gelukkig opgevangen door een vriendelijke voorbijganger. Wil vertelt ook dat je eigenlijk zelfs geen grasveldje (voor de kinderen) mocht hebben. Maar dat had ze toch, met een schommel er op. En ach, het werd gedoogd.

Na 55 jaar hebben we voor het eerst snijbonen gekocht

Op een goed moment werd ingesteld dat je een strookje bloemen *moest* hebben, weet Dini nog. Daar werden al snel chrysanten op gekweekt. De tuin van Co van Gent is daar nu nog een voorbeeld van.

Als meester-groente-tuinder wordt met eerbied genoemd Krein van Arnhem. Wat had die man altijd een mooie oogsten. Hij had ook veel koters te voeden.

Verhuizen

In 1982 werd het spoor verlegd. Van de 87 tuinen moesten er 30 verhuizen. Harry, Ton en Dini, en Wil hebben dat nog meegemaakt. Harry keeg 400 gulden van de NS voor zijn oude stukje. Dat was nog eens wat. Dini en Ton verhuisden daarna nog een keer. Hun derde huis en tuin namen ze over van mijnheer Kabboort helemaal achteraan op het complex. Nu hebben ze met weemoed hun laatste tuin verlaten, omdat ze het werk op de tuin niet meer aan konden. Afgelopen zomer zei Dini, had ze voor het eerst sinds vijftig jaar snijbonen in de winkel gekocht. Ze hadden het al die jaren zelf verbouwd.

Naar mate je ouder wordt komt er vanzelf een verschuiving: minder groente en meer bloemen. Zoals Dini en Ton, die op den duur naar de bloementuin op de punt verhuisden. Maar ja, ook bloemen vergen onderhoud. Zwaardere klussen worden meer uitbesteed, aan kinderen of kennissen. Iedereen roemt de werkkraft van Gerrit van Ee, wat kon die man spitten. Bij de verhuizing van de planten van de Aalpol's heeft hij, zeer tot tevredenheid van Dini, toch de klimhortensia meeverhuisd. En nog steeds is Andries voor menig tuinder een steun en toeverlaat

Bestuur

Martin zat in zijn begintijd in het bestuur als penningmeester, secretaris en nog wat van die functies. Jan van Essen was voorzitter. Bij hem thuis werd vergaderd, soms wel drie of vier uur lang. Op den duur moest ieder zijn eigen pils

betalen. De jaarlijkse Algemene Leden Vergadering werd gehouden in een bijgebouwtje van de Gereformeerde kerk in de Middenstraat, het Bios-gebouwtje (kerk is inmiddels

Tineke en Martin

afgebrand). De ledenvergadering was altijd een heksenketel, vooral bij de rondvraag ging men los. Er werd geroepen en geschreeuwd. Soms werden oude vetes ter vergadering uitgevochten..

Bouwcommissie

De leden van de Bouwcommissie hebben het altijd moeilijk gehad, tuinders hoorden niet graag dat een geplande aanbouw niet kon worden uitgevoerd of zelfs moest worden afgebroken. In de beginjaren moest men met een bouwtekening aan de gemeente toestemming vragen om te mogen bouwen. Het is voorgekomen dat de een tuinder na toestemming van de gemeente de tekening heeft vervalst en zo nog een aanbouw aan het huisje heeft toegevoegd. Toen het bestuur daar achter kwam waren de rapen gaar. De tuinder dreigde zelfs zijn huisje in brand te steken. Uiteindelijk is hij (na tussenkomst van de rechter) uit de vereniging gezet. Ook leden van de bouwcommissie gingen wel eens in de fout. In de tijd dat er geen stenen huisjes mochten worden gebouwd liet een lid van de bouwcommissie doodleuk beton storten en een stenen huisje neerzetten.

Tuincommissie

Gedoe over en met de Tuincommissie blijkt van alle tijden. Een van de eerste mensen uit die commissie was Bert Boonstra, een strenge bromsnor.

Hij kreeg een knal en vloog over de verkeerd geknipte heg

Toen hij een tuinlid aansprak over zijn heg die niet goed geknipt was, kreeg Bert een knal voor zijn kop, zodat hij over de verkeerd geknipte heg vloog. Het tuinlid was bokser in zijn vrije tijd

Konijnen

Eind jaren tachtig was er een enorme konijnenplaag. Er werd van alles ingezet: een jager van de gemeente met een heus jagershoedje, die niet mocht schieten vanwege alle kassen, maar fretjes inzette. De heer Klungers en Martin zetten strikken en vangkooien. Ook Koosje wist na heel veel pogingen vijf kleine konijntjes te vangen, die ze vervolgens op de Veluwe weer uitzette. Het bleken trouwens geen wilde konijnen maar tamme/gefokte. En veel belandden gevild in de vriezer van Oversingel.

Twee 'scherp'schutters, mikten vanwege het verbod in arren moede op schoorstenen en.. schoten rakelings langs Koosjes oor. Koosje eiste het geweer op en brak het in stukken. Chapeau!

Alles wordt anders

Iedereen is het erover eens dat er veel veranderd is in de loop der tijden. Vroeger waren er minder tuinen, men kende elkaar meer en kwam vaker bij elkaar over de vloer. Er is nu meer individualisme en minder saamhorigheid, maar zo is het ook in de maatschappij. De komst van de tuinwinkel en vooral het koffie-uurtje op zaterdagochtend heeft daar de laatste tijd weer verandering in gebracht..

In het begin waren de sloten zo diep dat je er in kon vissen. Ton ving paling en baars. Het grond/slootwater werd zout door de werkzaamheden in de polder aan het spoor. De grond van het nieuwe stuk was zeer zware klei, sommige stukken 40 cm dik, daar onder een veenlaag. In de veenlaag zijn (versteende) bomen te vinden, een variant op veenlijken. Bij Pieter moest voor een sceptic tank een ander gat

gegraven worden omdat men op zo'n boomstronk stuitte. Ton verwerkte steeds riet in de vette klei. Maar, op den duur gaf dat ook weer veel mollen

Vroeger kon je in de sloten vissen

Het nieuwe stuk land lag lager dan het 'oude tuinencomplex', waardoor het regelmatig blank stond. Sommige tuinders losten het probleem op door kuilen te graven en er huisvuil in te storten, van alles tot en met vuilniszakken met troep toe. Andere tuinders legden er drainage aan.

De economische vooruitgang heeft ook veranderingen gebracht. Bijna niemand is meer afhankelijk van de opbrengst van de tuin, men heeft een tuin steeds mee voor ontspanning. Er werd twintig jaar geleden ook veel meer zelf gedaan dan nu. Nu wordt een werkmans ingehuurd om een huisje te plaatsen, zelfs een grasveldje wordt soms door een hovenier aangelegd. De kennis over moes-tuinieren neemt af, is de indruk. Voorheen was er meer kennis en werd er meer uitgewisseld. Voordeel van deze tijd is dat er via internet veel meer kan worden opgezocht. Maar, het praatje over het hekje heeft toch ook wel z'n charme.

De komst van de elektriciteit op de tuin heeft ook veel veranderd, er is nu meer lawaai, aldus Martin. Maar het geeft ook veel gemak. En er zijn meer en betere voorzieningen op de tuin.

Tot slot

Iedereen is het er over eens dat het heerlijk is om een tuin te hebben.

Als je onder het spoor door bent ben je in een andere wereld, een vakantiegevoel.

Cryptogram

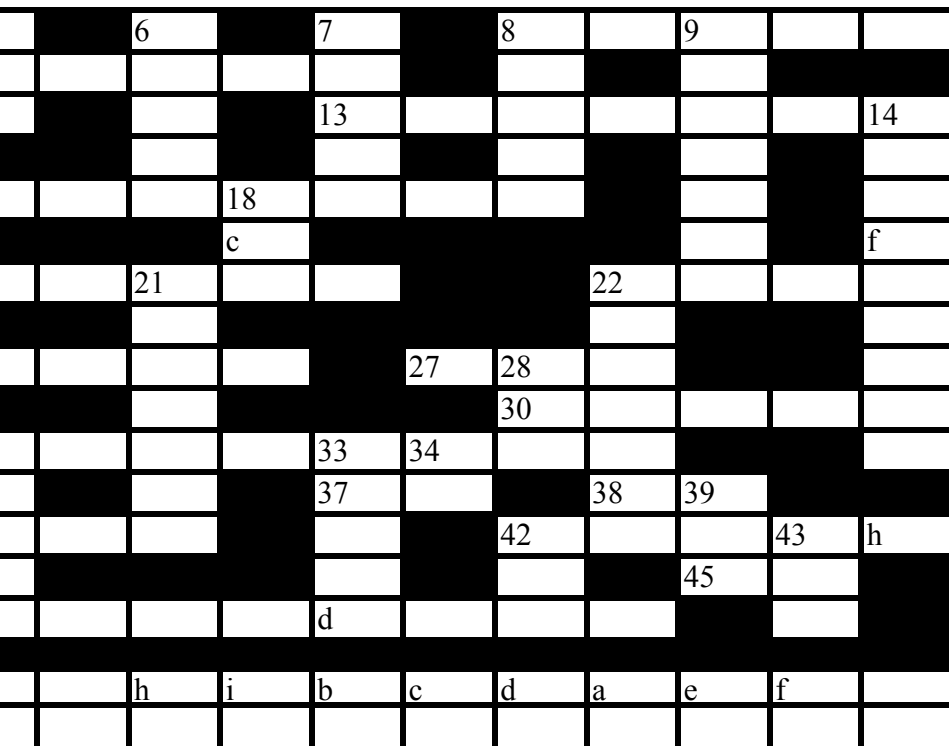
Op de volgende bladzijden staat het cryptogram. Een aantal letters van de gevonden woorden vormen een zin. Vul de juiste letter in bij de rij onder het cryptogram. Stuur de zin **en** de gevonden woorden naar redactie@kweeklust.nl. Wie wint deze keer? Bert de Haas wenst u succes!

1	2		3	a			4			5
			b			10			11	
					12					
15				16						
									17	
19										
						20				
									e	
23		24			25			26		
29			g							
		i			31					32
35			36							
		40					41			
	44									
46									47	
	a	b	c	d	a	e	f		e	g

Horizontaal

1. Nare soep	27. Plantje zonder prijs
8. Zangerig meisje	29. Nog geen popcorn
10. Snibbige tuinierster	30. Boom op boom doen
11. Levert zaad	32. Vieren we dit jaar
12. Is een schone zaak	35. Gelovige wijze
13. Knalfeest	37. Tranentrekker
15. Toms rollend favorietje	38. 8 verticaal heeft hem vaak
17. Deze scharrelaar mag onder de haag blijven
(maar zonder n)	40. ... was eens
19. Muziekteken op de kade	41. Rottige vrucht
20. Wijst ons de weg naar de goudpot	42. Breekbaar schoeisel
22. Hoogblonde plant, alleen 's-morgens blauw	45. Kinderzitplaats
23. Onderdeel van je mobieltje	46. De kas van Henk (zie BP 4)
25. Heb ik je nooit beloofd	47. Voedsel voor de hakselaar

Verticaal

2. Eerste eigenaar van Kweeklust
3. Slanke tak
4. Vriendje van Kikker
5. Nooit op zo en ma, op za tot 4 uur
6. Zijn we
7. Windoogst
8. Grote boze wolf en BNER uit Weesp
9. Is deze puzzel dit voor u
10. Is ontsprongen in de wintertijd
11. Warm en kruidig op de borrel
12. Escar
14. Sieraad voor watertransport
16. Op ons!
18. Groen

21. Hebben we weer voor een jaar genoeg van
22. Wie is de
23. Smulgeluid
24. Bagage van een wijze
26. Handen van een spit(s)ter
28. 4potige vent
31. Retrotuindecoratie, ook bij de burens
32. Bakermat van de 1000-knoop
33. Maal
34. Betaalmiddel met appel
36. Op te knappen pandje
39. Grapje voor de vloer
42. Wintereigenschap
43. Het Geheel zonder kos
44. Voormalig

Een muisje met een staartje

Ineke van de Pol, tuin 9

Wat was het koud op die winterdag. Toch had ik de barre tocht naar de verre Lange Muiderweg vanuit mijn warme holletje in de Weesper binnenstad maar gemaakt. Het bloed kruipt immers waar het niet gaan kan. Vroeger heette het: "De krant kan u niet missen, geen dag". Datzelfde geldt ook voor mijn tuintje. Die kan ik ook eigenlijk geen dag missen. Op mijn kleine domein aangekomen, zag ik dat de temperatuur in het huisje nauwelijks boven het vriespunt uitkwam. Het maakte niet uit of je de deur open of dicht hield. Het was toch al koud, maar buiten was het toch nog kouder. Het vroom dat het kraakte. Alle sloten op Kweeklust lagen dicht. Ze zijn allemaal nogal smal. Je kunt er niet op de schaats rondzwieren. Anders had het even mooie Oudhollandse plaatjes opgeleverd als de beelden van de Oudegracht.

Niet alleen de sloten waren stijf bevroren. Ook het water in de regenton was dat. Grote stukken ijs haalde ik eruit, omdat ik bang was voor stukvriezen. Niet alleen het water was bevroren, maar ook de grond was dat. Alles was keihard. Ik was daar wel blij mee, want daardoor hoopte ik dat onze beruchte blauwe rivierklei lossen werd en dus gemakkelijker te bewerken. Nergens was een levende ziel, mens of dier, te bekennen. Of misschien toch wel?

Op een tuin is altijd werk aan de winkel. Weer of geen weer. De laatste restjes snijbiet stonden in de moestuin te kleumen. Ik bedacht mij dat ik die wel eens zou kunnen oogsten, want ik zou die avond eters krijgen. Dan kon ik die mooi op een koekje van eigen tuin trakteren. Toen ik welgemutst begon, zag ik ineens een heel keurig, rond gaatje voor de plantjes. Wat was dat voor iets? Had die ellendige mol toch de op zonne-energie werkende mollenverjager getrotseerd? Die had ik nog wel voor een tientje bij de Lidl op de kop getikt! Daarvoor had ik die enorme investering toch niet gedaan? De werking was voor niet minder dan 750 m² gegarandeerd. Niet alleen mijn tuin, maar ook die van de buren moesten dus absoluut mollenvrij zijn. Ik wilde meteen weten hoe diep die molleningang wel niet zou zijn en stak mij vingers erin. Gelukkig werk ik altijd met tuinhandschoenen. Plotseling voelde ik iets. En het bewoog. Toen ik mijn hand terugtrok, meende ik een kopje te zien. Zat die mol daar? Toen ik weer voorzichtig voelen wilde, schoot er ineens iets

tevoorschijn dat zigzaggend door de moestuin rende en pijlsnel onder de bloembak schoot. Alleen een puntje van een staartje stak er onder vandaan. Een piepklein, razendsnel veldmuisje. Ik schrok enorm, maar had gelukkig nog de tegenwoordigheid van geest de deur van het huisje dicht te smijten. "Een muis in huis is een kruis", zei mijn moeder altijd. En ik maar denken dat het niet uitmaakte of de deur open of dicht stond. En ik maar denken dat er geen levende ziel op Kweeklust te bekennen viel...

Met elkaar in gesprek blijven....

Redactie Binnentuin

Sinds kort hebben we op de website van Kweeklust de mogelijkheid om met elkaar in gesprek te zijn via het *FORUM*. Dat ziet er leuk uit, er staan al twee vragen op. Het voordeel van het Forum is dat je snel op een vraag een antwoord kan geven. Zaak is natuurlijk wel dat genoeg tuinders gebruik maken van dat forum. Het lijkt de redactie van BuitenPost een mooie aanleiding om in het volgende nummer van de BuitenPost, zomernummer 2019, dat in mei a.s. verschijnt, een goed gesprek te hebben over mogelijkheden en valkuilen van de digitale discussie en over hoe het Forum en de BuitenPost elkaar kunnen aanvullen. Ga alvast maar op de website kijken en geef ons stof voor een goed gesprek.

Het verhaal van de vier bomen die er niet meer zijn

Loes Geraedts, tuin 125

Tientallen jaren geleden werden 'wij' geplant om uit te groeien tot mooie stevige bomen. Wij, de vier bomen. Wij stonden naast de tuinwinkel/verenigingsgebouw, maar ook langs de sloot en de weg. Wij maakten veel mee, zagen voorzitters komen en gaan en ook vele tuinders komen en gaan. De tuinwinkel open, de tuinwinkel dicht. Veel koffie en koekjes en af en toe warme wijn en oliebollen. Veel gepraat op het pleintje voor de winkel. Wij hebben alles gehoord en gezien. Ons werd nooit wat gevraagd, we stonden er gewoon. We gaven geen schaduw, want de zon kwam altijd van de andere kant. Ja, schaduw op de weg, dat wel. Zo stonden wij daar in stilte wat te wiegen op de wind. En al die vogeltjes, die beschutting tussen onze takken vonden. Wij hadden het erg naar ons zin.

Tot op een dag er over ons gepraat werd. We hoorden het wel. Ze wilden ons weg hebben. Wij dachten: och het zal zo'n vaart niet lopen. Mensen weten nu toch wel, nu in deze tijd, dat wij bomen heeeeel erg belangrijk zijn. Maar nee verkeerd gedacht. Op een zaterdagochtend, in een heel korte tijd, werden wij kort en klein gezaagd. Met een oorverdovend kabaal werden wij tot een hoopje niks gemaakt. Waar wij vele tientallen jaren over gedaan hadden om zo mooi te worden als we waren, in een paar uur was er niks meer van ons over.

WIJ komen nooit meer terug.

Uitzicht!

Prior de Gooijer, tuin 125 (Lange Muiderweg 506)

Werd ik wakker, keek naar buiten. En wat zag ik, ja, zag ik maar wat: geen bomen meer die boven onze heg uit staken. Kale lucht. Nu kan lucht ook wel mooi zijn, maar dat is overal wel te zien.

Ik was gehecht geraakt aan dat uitzicht op bomen, diens takken bij harde wind zwiepten en kraakten. Nog niet zo lang geleden waren zij met zorg ingekort, zodat er geen gevaar van afbrekende takken zou zijn. En nu... Allemaal weg! Gezonde bomen!

Ik vraag mij af:

- 1 waarom gedaan
- 2 waarom geen aankondiging?
- 3 waarom geen ledenoverleg?
- 4 waarom zo radicaal?

Tot slot: Ik was kwaad en ben teleurgesteld!

Hop

Else de Haan, tuin14b

Er groeit een hop in onze tuin. Al jaren. Het eerste jaar van onze tuin wist ik niet eens wat een hop was. De daaropvolgende jaren zag ik hem nauwelijks. Hij ging stilletjes zijn gang tussen alle woest groeiende struiken, in een mooi groen stukje tuin dat we nog niet 'ontgonnen' hadden.

Tijdenlang kwam ik er niet aan toe dat stukje ook eens te verkennen. Tot afgelopen herfst. Er ging weer gesnoeid worden. Ook dat groene stukje tuin moest er aan geloven. Een rhododendron kwamen we tegen en een verwaarloosde maar prachtige roos. Een boom met rode besjes.

De ene ontdekking na de andere. En toen verscheen daar ook de hop. Hij had zich het hele bosje eigen gemaakt. Slingerde zich om iedere tak. Dodelijke omhelzingen. Boven de struiken had hij zichzelf omhelzend een dak van alleen maar hop gemaakt. Prachtig bloeiend met witte bellen. Alsof hij mij wilde verleiden deze bloemenpracht te laten. Het was een zware beslissing, maar de verleidingspogingen hadden tenslotte geen effect. De aanblik van al die dikke, vlezige liaan-achtige hopslierten hielp. Deze hop was bezig bezit te nemen van alles wat er verder nog groeide. Met niets ontziende kracht. Dat wilde ik niet laten gebeuren. Dus aan de slag. Pas toen ontdekte ik hoe ver de hop al was gekomen met zijn veroveringsacties. Om werkelijke iedere struik en iedere boom zat wel een hopslinger. Vaak niet eentje, maar een heel conglomeraat van die ellendelingen. In de grond vond ik vuistdikke wortels die zich ook ondergronds voortbewogen. Die wortels zijn nog vleziger en nog taaier dan hun bovengrondse collega's. Gaandeweg het ruimproces ontwikkelde ik een steeds groter wordende razernij op deze onbehoorlijke indringer, deze bezetter, deze imperialist. Iedere gedachte aan die mooie hobbellen was verdwenen. Weg moest hij, dit monster. Ik ging steeds woester te werk en voelde een onbehoorlijke agressie tegen hop in me opkomen. Dat kan dus ook nog gebeuren in ons vreedzaam tuinbestaan.

Mijn werk is gedaan. De hop is weg. Ik ben weer tot rust gekomen. Maar intussen zal de hop in zijn vuistje lachen. Ondergronds is hij natuurlijk al een nieuwe aanval aan het voorbereiden...

Biet

Gijs van Dalfsen, tuin 20

Biet beet beetwortel kroot mangelwortel suikerbiet
lor moer sikkepit snars
bietekroot bietenkroot wortelgewas wortelknol rode biet een kop als een
biet
akkervrucht biet peen raap kroot radijs aardappel beetwortel
beet hap tuk biet peen stuk knauw gevangen
beetraaf beetraap
beetwortel beet biet kroot mangelbiet suikerbiet voederbiet
mangelwortel winterwortel
pee biet peen gember aardaker aardwortel schorseneer
knol gat biet bink guil peen prik raap kroot lobak paard radijs horloge
ramenas aardpeer opstoker aardappel rossinant knolselderie
duivelstoejag
pee man biet peen kerel kweek vader
raap kop val biet knol kool hoofd kepen gezicht ramenas koolraap
valfruit wortelknol
knol ui biet raap ajuin kroot lobak radijs ramenas aardappel
biet biks gras hooi kort maïs pulp bostel klaver lijnkoek slobber spoeling
suikerbiet voederbiet
pee biet peen basis kroot radix rhiza oorzaak beginsel grondslag
oorsprong gemberwortel winterwortel

Een verzameling vergieten en nog veel meer....

Tineke van Bottenburg, tuin 108

Soms loop ik zomaar een beetje rond op het complex van Kweeklust, nieuwsgierig naar hoe mensen hun tuin nog mooier maken dan met wat de natuur te bieden heeft. Zo kwam ik langs de tuin van Wil Blum; een prachtige tuin met een schutting vol vergieten. Daar wilde ik meer over weten.

Wil is een geboren en getogen Weespse en heeft al meer dan 50 jaar een tuin op Kweeklust. Eerst een tuin op 'het oude gedeelte', aan de spoorlijn. Toen de spoorlijn moest worden verbreed heeft zij haar huidige stek aan het weiland kunnen bemachtigen, Hazenpad 9B. De tuin was geheel overwoekerd (dat is kennelijk iets van alle tijden), maar had wel een prachtig achthoekig huisje. Het huisje was van oorsprong de serre van een huis aan het begin van de Roskamstraat (waar toentertijd de burgemeester woonde). Er kwamen nieuwe bewoners, die niet geïnteresseerd waren in de serre. De serre is vervolgens in zijn geheel verplaatst naar Kweeklust, en daar nu dus al heel lang dienst doet als tuinhuis. Toen Wil het huisje overnam moest het grondig worden gerenoveerd. Het houten torentje midden op het achthoekige dak is destijds vakkundig gerestaureerd door Joop Woldendorf. Het is een verrukkelijk huis, met grote ramen naar de kant van het weiland. En met een heerlijke potkachel. Het huis is lang het 'Praathuis' van het Hazenpad geweest. Het Hazenpad had ieder jaar een BBQ en met de jaarlijkse ALV was er altijd een tafel met tuinders van het Hazenpad en andere oud-gedienden.

Wil is veel op de tuin, "de tuin betekent alles voor me" zegt ze. Ze komt er voor de natuur en de rust, voor het prachtige uitzicht (behalve op van die hele grijze, miezerige dagen), ze komt er om lekker in de grond te wroeten en zeker ook voor de gezelligheid. Het huis was en is het trefpunt van een groep 'oudgediende' tuinders. Rein kwam iedere dag een bakkie doen, 'zoals hij altijd fluitend kwam aangelopen', Wil mist hem wel. Dries en Jan komen ook vrijwel dagelijks en voor de koffie op zondag zijn er ook nog steeds ouwe getrouwen. Zij heeft een zeer diverse tuin, veel bloemen, 'zo lang als het kan een bloemetje mee naar huis, s' winters soms alleen maar een late roos', en sinds een paar jaar ook weer groenten, 'niets heerlijker dan groente uit eigen tuin'.

Wil kent veel mensen op Kweeklust en veel mensen kennen Wil. Zij heeft zeker twintig jaar in de Tuincommissie gezeten. En nu runt ze samen met Agnes, Marianna en Edo de Tuinwinkel. We komen te praten over het je openstellen voor andere tuinders. De sociale cohesie binnen de vereniging is belangrijk, vindt Wil en daar werkt ze dan ook aan. Wanneer de nieuwe tuinwinkel klaar is zou het café misschien wel wat langer open kunnen, twee uur in plaats van een. En wellicht ook in de winter zo nu en dan open. Een overweging waard. Wil is ook de trekker van de Stekjesbeurs; begin Mei worden op het pleintje bij de winkel stekjes van mede tuinders voor mede tuinders aangeboden. Een leuke bijkomstigheid is dat de inkomsten van de verkoop voor de vereniging zijn.

Het tuinhok van Kweeklust zo nu en dan eens openzetten voor de Weespse gemeenschap is nog een wens van Wil. Misschien biedt de stekjesbeurs daar volgend jaar wel een mogelijkheid voor. En hoe staat het nu met die **vergieten**, er is zoveel te bespreken

dat we dat bijna vergeten. Het blijkt dat Wil een grote verzamelaar is, zij heeft (thuis) o.a. een verzameling *engeltjes* en een verzameling *olifanten*. Op de tuin heeft ze o.a een verzameling *kikkers* en *beren*. En dus ook een verzameling *VERGIETEN*. Het begon met een plantje in een vergiet, dat stond zo leuk dat ze bij de Kringloop op zoek ging naar nog een vergiet, en dat werden er steeds meer. Dan kreeg ze weer een vergiet van een vriendin of een familielid, dan vond ze er weer een op een rommelmarkt ergens in het land. En zo werd het vanzelf een verzameling. Op de schutting strijden de klimop en de vergieten om het meest gezien te worden, dat vraagt zo nu en dan om ingrijpen.

Het gras van de buren

Ben en Marianna Tames, tuin 10a

Wat leuk dat buurvrouw Co ons aanwijst. We zitten hier inderdaad nog niet zo lang. Toen we dit huisje met tuin kochten van de familie Woldendorp wisten we dat er het een en ander moest gebeuren, maar dat vonden we leuk, dan wordt het ook echt iets van jezelf. Allereerst werd de septic tank ingegraven. Met de schep en met de hulp van zoon Tim (in de stromende regen) werd die klus geklaard. Daarna was het dak aan de beurt (bloedheet was het toen). Met de hulp van zonen Tim en Harry kwam er een mooi dak op. Alvorens dit alles kwam er een omheining om de hond uit de tuinen van de buren te houden, ook een hele klus. Tussen al dit werk door was er gelukkig ook tijd om een fijne moestuin aan te leggen en planten te kopen en te stekken enz. Er kwam een kasje en daar ging het los met zaaien, veel te veel. Maar dit kwam goed uit want Buurvrouw Wil kwam met het idee voor een stekjesdag of ik wilde helpen. Natuurlijk leuk idee, en zo kregen mijn stekjes weer een goed tehuis (tuin). Ja het is voor ons een groot succes. We gaan lekker door met het huisje schilderen en gezellig maken. Dus nog genoeg te doen. Wij hopen er nog lang van te mogen genieten. En dan gaan wij nu iemand opgeven voor deze rubriek. Dat is de Familie Morgen van tuin 24. Een verzorgde tuin met veel afwisseling. En wij zijn ook benieuwd naar het verhaal achter de zeemeeuwen op het dak.

Als kind beminde
ik teer de haagwinde
niets wou er bij zoemen
maar ik hield van haar bloemen

Ze heten pispotjes
maar ik vond het dotjes
Al wou het plukken
niet bijster goed lukken

Nu ik zelf met plezier
al jaren tuinier
haat ik de haagwinde
want al wat wil groeien
slaat zij in haar boeien
pleegt zij te verslinden

Maarten 't Hart

Het 'Spoortuintje'

Tineke van Bottenburg, tuin 108

Samen Plezier In Tuinieren (SPIT) en Samen Tuinieren, het zijn motto's waarmee de overkoepelende vereniging van volkstuinten, de AVVN, aan de weg timmert. Ook in het winternummer van de Tuinliefhebber wordt er weer aandacht voor gevraagd. En ja, het is de moeite waard om eens te gaan kijken bij een moestuininitiatief elders in Weesp.

Zo kwam ik bij het moestuinproject aan de Sportparklaan, bij het gebouwtje van het Jeugdcentrum Trainspotting; voor mij inmiddels 'het Spoortuintje'. Wat voorheen een stukje berm was met rommelige struiken, onkruid en zwerfvuil is in een periode van twee jaar omgetoverd tot een bescheiden maar mooie moestuin met verschillende groentes en wat bloemen. Een stukje grond (ongeveer 20 bij 4 meter), mooi hekje er omheen.

Het is een initiatief van de buurt, als een van de plannen die tijdens een buurtpanel zijn geopperd, men is met de tuin gestart in 2017. De gemeente heeft de grond twee keer 'bouwrijp' gemaakt en aan het project is een keer de Weesper kei toegekend voor de aanschaf van zaden en tuingereedschap. Vervolgens hebben een paar vrijwilligers uit de buurt, Anne, Otto en Klaas samen met Marianne van Versa de tuin aangelegd en ingericht. Het eerste jaar was proefdraaien, maar in 2018 werd het een echte moestuin, waar flink uit geoogst kon worden. Iedere week komt op woensdagmiddag de kerngroep bij elkaar om te zaaien, te wieden, te oogsten; soms komen anderen helpen. In de zomer hielpen de jongeren van het centrum om water te geven.

Een doelstelling van dit moestuinproject is om begrip over wat je eet aan de mensen over te brengen. Het gaat om het plezier beleven aan het zien opgroeien van groente en fruit. Het is ook de bedoeling dat de oogst van de tuin met de buurtbewoners wordt gedeeld. Er worden verschillende dingen georganiseerd om de buurt bij het moestuingebeuren te betrekken. Er komt regelmatig bezoek van mensen die de buurtkamer Kastanje bezoeken, er is aan het begin van de zomervakantie een maaltijd georganiseerd. En het seizoen is afgesloten met soep en met het uitdelen van de oogst. Regelmatig zijn er positieve reacties van voorbijgangers. Meer belangstelling uit de buurt is meer dan welkom.

Vooral het uitwisselen van plantjes en van ervaring en kennis vond ik leuk van dit samen tuinieren. Wat informatie en ervaring betreft heb ik vooral 'gehaald'; van Otto, een ervaren tuinder in Driemond en de deskundige van deze moestuin, kreeg ik allerlei handige tips. Zo is een lintje spannen handig om je nieuwe zaaigoed tegen hongerige vogels te beschermen en kan je de toppen van de spruitjesplant ook eten. En wanneer ik wat oogst meenam wisselden we natuurlijk ook recepten uit 'boven de spitvork'. Mijn bijdrage bestond uit wat rabarberplanten, die goed zijn aangeslagen. En wat bloeiends in de tuin door Oost Indische-kers planten en de oranje cosmea van het zusje van Loes te zaaien. Dat gaf inderdaad fleur. Misschien kunnen we in 2019 de mensen van de 'Spoortuin' uitnodigen voor onze stekjesmarkt.

Mocht je meer willen weten over deze moestuin, loop dan eens langs op een woensdagmiddag tussen 16.00 en 17.30 uur.

Het Geheim van Piet

Else de Haan, tuin 14b

De tocht over de Kweeklaan naar onze tuin loopt langs een interessante variëteit aan tuinen. De twee tuinen links en rechts na de ingang, die we langzaam maar zeker vorm zien krijgen, de tuin met de kat die nieuwsgierig over de schutting kijkt, de tuin van Co met de kabouters die ongetwijfeld 's nachts haar tuin zo keurig onderhouden, het kleine lapje van Svabo waar ik weet niet hoeveel altijd groeit, de oude tuin van Marinus, waarvan het huisje nu ongetwijfeld tot een paleisje wordt vertimmerd.

De kroon van dit alles spant de tuin van Piet. De tweede tuin aan mijn linkerhand. Wat daar gebeurt geloof ik eigenlijk vaak niet. Eerst is alles nog gewoon. Ik merk tevreden op dat het er lijkt op mijn tuin: er staat bijna niets in, zoals het hoort in het begin van het seizoen. Maar dan op een dag staat het vol met weelderig groeiende planten. In mijn tuin – en die van vele anderen, dat moet gezegd- zijn er net kleine sprietjes te zien- maar bij Piet is het al bal. En dat gaat het hele jaar door. Zijn tuinbonen staan, dicht op elkaar, al te bloeien als de mijne nog moeten beginnen. Het ergste zijn zijn pompoenen. De een na de andere beauty verschijnt op de heg, terwijl bij mij maar een enkeling tot wasdom komt. Hij root zijn aardappelen – een enorme oogst- en even later staat er alweer een nieuw gewas voluit te groeien. In zijn piepkleine kasje groeien tomaten, paprika's en aubergine. Hoe doet hij dat? Groeien ze soms bovenelkaar?

Ik doe hem na, maar tuinbonen dicht op elkaar planten is niet de oplossing, evenmin als pompoenen op de composthoop.

Er is iets geheimzinnigs met Piet en zijn tuin. Het stukje dat we zien als we op de Kweeklaan lopen is er maar een gedeelte van. De rest is verborgen achter een hoge heg. Wat gebeurt daar? Welke toverkunsten halen Piet en zijn vrouw daar uit? Beheksen ze daar hun bonen en hun aardappelen? Vruchtbaarheidsdansen? Maanrituelen?

Verteerd van jaloezie en van ongeloof loop ik langs tuin no 4. Op 14b ploeter ik door.

Schommel op de Tuintjes

Anna van Haaff, tuin 15b

Dier spotters Dier spotters

In deze aflevering van de Dierspotters veel nieuws. Met name Tom Verburg heeft zich met spotten zeer verdienstelijk gemaakt. Allereerst kwam hij in de kantine aanzetten met een **veenmol**. Daar is ook een foto van beschikbaar. De veenmol is daarop wat vaag en blijft mysterieus, maar dat is eigenlijk wel mooi, dat mysterieuze ... dat houden we nog even zo. Bovendien ben ik de foto kwijtgeraakt.

Dan is er op het complex een **ringslang** gespot, weer door Tom, en ook door Marian, meen ik. Dat is de grootste slang in Nederland, maar toch een kleine slang, niet giftig en

ongevaarlijk.

En Elle Jansen, en alweer Tom, zagen een **wezeltje** het pad overschieten, Europa's kleinste roofdier. Zie elders in dit blad voor meer over de wezel.

In de vorige Dierspotters werden **slakken** besproken, of eigenlijk manieren om ze te vangen met schillen van meloenen, sinaasappels, etc. Ondertussen heb we daar wat ervaringen mee: De sinaasappelschillen werken niet zo goed, nog geen slak mee gevangen. De meloenschillen zijn geweldig, vooral Galia en suikermeloen en zo. Daar komen de slakken op afgerend. In 10 minuten heb je 20 slakken, en als je die hebt opgeruimd zijn er even later weer 20. Watermeloen is weer wat teleurstellend, wij verwachtten een recordvangst met zo'n grote schil maar dat was niet zo.

We vingen een enkele, andere slakken slenterden ongeïnteresseerd weer weg. Groenteafval werkt soms ook prima, bijvoorbeeld het stukje wat je onderaan de stengel van de prei wegsnijdt.

Tenslotte is **Bert** weer gespot, zowel door Tineke als door mij. Dat is natuurlijk wel een beetje verdacht, allebei redactieleden... We hebben nodig een onafhankelijke waarneming nodig.

Er was wel nog een derde iemand die meende sporen van Bert te zien –

hij zou van de kool gesnoept hebben – maar dat bleken boerenkoolluizen.

“Ik dacht dat het Bert was”.

Maar dat telt natuurlijk niet als waarneming.

Gijs van Dalssen, tuin 20

Nieuwkomers

Gijs van Dalfsen, tuin 20

In de serie 'Nieuwkomers' was ik van plan om een aantal nieuwe leden te interviewen. Maar te lang mee gewacht, plotseling was de winter er en zowel oude als nieuwe leden kruipen dan liever thuis bij de kachel. Toch heb ik een nieuwkomer geïnterviewd: Ed van Gemert van tuin 6.

Vroeger een tuintje in de Bloemendaler polder, dan een jaar op de wachtlijst bij Kweeklust. Eerst onderaan, dan gepromoveerd naar de 47ste plek, en toen een tuintje. Blijkbaar wou niemand anders het hebben, er moest van alles aan gedaan worden. Meteen "ja" gezegd. Tuin was vooral veel modder, meteen begonnen met scheppen, slecht huisje. Bezig om er wat van te maken.

Daarna, een tijdje later, kreeg Ed regels uitgereikt.

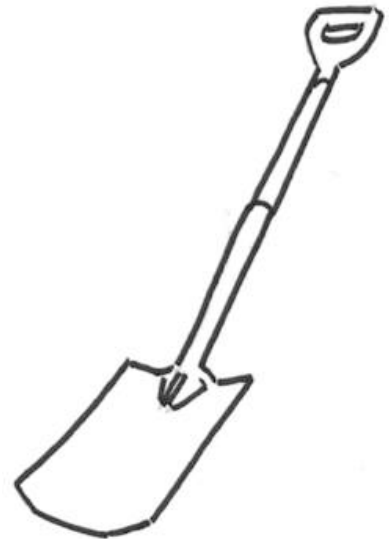
Zo begon het. Op den duur was er nog meer informatie. "Later hoorden we dat de tuin zwart zou moeten zijn opgeleverd, maar toen waren we al bezig en was het al te laat. Je zou wat informatie moeten krijgen aan het begin".

Ja, daar zit wat in. Misschien wel wat regels, maar ook wat informatie. Uiteindelijk worden mensen lid van een vereniging, het zou wel plezierig zijn als ze welkom worden geheten. Dan dragen ze de vereniging een warm hart toe, en daar komen mooie tuintjes van.

Die modder is ook herkenbaar, of althans: een overgedragen tuin is vaak een woestenij. Dat zal wel zo blijven, er zit nu eenmaal wat tijd in zo'n overdracht. Aanleiding is meestal vertrek van de vorige tuinder, op wat voor manier dan ook.

Misschien een dankbare taak voor het Algemeen Werk, nieuwkomers op gang helpen? Meteen even helpen bij de verwilderde tuin. En dan samen koffie drinken. Dat verbreedert.

Ik zat met Ed op zijn nieuwe veranda. Verderop hoorden we de hakselaar, daar werd hard gewerkt. Maar ja, journalistiek is nu eenmaal heel belangrijk. Peinzend bestudeerden we het landschap.

De zomer stroomt weer over.

Appels blozen in de bomen
als schuchtere pubers
die aarzelen te worden
geplukt en geproefd.¹

De eerste is een verrassing
een déjà vu van frisse smaken
lichte zoeten en zuren
schilderen in papillen.

In de kelder liggen de vruchten
mandenvol voor een heel jaar
tot ze uiteindelijk smaken naar
naar as en meel in de mond
maar dan is er weer nieuwe oogst

Van jonge en oude meisjes
die vruchtbaar blijven
en blijven baren
tot in hun laatste jaren.

Hans Krabbe, tuin 10c

